

Реферат на тему: "Олесь Гончар"

Олесь Гончар

Реферат на тему:

ОЛЕСЬ ГОНЧАР

(Народився в 1918 році)

Славний і справжній прозаїк Олесь Гончар...

Михайло Шолохов

Письменник переважно сучасної теми, визначний майстер слова, Олесь Гончар у своїх романах, повістях, новелах художньо досліджує життя кількох поколінь українського народу. Його улюблені герої — трудівники і воїни, мислителі й творці, люди з розвинутим почуттям прекрасного, люди високих духовних поривів і активного діяння. У них — працьовитих, чесних, мужніх, справедливих — живе любов до чистого неба і золотої пшениці в степах, до культури та глибинної історії нашого народу, народів інших країн. Героям Гончара притаманний високий ідейно-естетичний ідеал сучасної людини.

Кращі твори Олеся Терентійовича Гончара — справді народного письменника — стали окрасою українського мистецтва слова, збагачують вони й скарбницю літератури світової.

РАЗОМ З НАРОДОМ

Південна Полтавщина стала колискою ф Олександра Терентійовича Гончара. Народився він 3 квітня 1918 року в невеликій слободі Сухій у селянській родині.

Мати померла рано, зовсім молодою (1920 року), і хлопця виховували її батьки. Любов і ласку виявила до свого внука бабуся Єфросинія Євтихіївна. "...Без неї,— писав Гончар,— певно, я не став би письменником. В її лагідній людинолюбній натурі, в її образі ніби втілювалося для мене все краще, що є в нашого народу: працьовитість, правдивість, безмежна доброта, обдарованість..."

Вчився Олександр спочатку в рідкій слободі, потім у селі Хорішках, а семирічку закінчив у Бреуєівці Козельщинського району. Добрі вчителі прищепили хлопцеві любов до художнього слова. І юний Олесь (так з легкої руки одного вчителя-стали зводи школяра) поринув у чарівний світ образів. Вечорами читав бабусі й тіткам "Кобзаря", захоплювався творами Панаса Мирного, Івана Нечуя-Левицького, Івана Франка, Лесі Українки, Степана Васильченка, Архипа Тесленка, сучасних письменників — Андрія Головка, Остапа Вишні. У хлопця рано пробудився літературний хист: він пише вірші, оповідання, деякі з них публікуються в дитячій пресі.

Після закінчення семирічки Олесь Гончар працює в редакції районної газети (с. Козельщина). Потім їде вчитися до Харківського технікуму журналістики імені Миколи Островського (1934—1937). Закінчивши його, працює в обласній молодіжній газеті.

У 1938 році Гончар вступає на філологічний факультет Харківського університету. Дружна студентська сім'я, лекції відомих професорів, тиша читальних залів

Короленківської бібліотеки і — праця, праця, праця! Студент пише художні твори — у газетах і журналах друкує понад десяток оповідань, повість "Стокозове поле", розпочинає роботу над книжкою про Григорія Сковороду. Але творчі наміри і плани перебила війна.

Олесь Гончар добровольцем іде на фронт, хоча й мав відстрочку від призову в армію до закінчення університету. В складі студентського батальйону поблизу Білої Церкви зустрівся з ворогом у кровопролитних боях на річці Рось. Була гіркота відступу, трудні оточенські ночі, лікування після поранення в госпіталі далекого сибірського міста, був незабутній визвольний похід по країнах Європи — дорогами Румунії, Угорщини, Чехо-Словаччини. Груди фронтовика прикрасили ордени Червоної Зірки, Слави і три медалі "За відвагу".

Війна стала другим університетом для Гончара. Бачене й пережите просилось на папір, і він у короткі перерви між боями пише вірші. Ці "окопні поезії" сприймаються тепер як своєрідні заготовки для майбутніх великих творів. Поет писав про солдатську дружбу, мужність і відвагу бойових товаришів, про їхню любов до Вітчизни. Ось ліричний герой прощається з друзями, зі своїм гвардійським прапором. Він певен, що інші солдати, вірні сини Вітчизни, надійно тримають його в руках:

Усе, що разом пережито,
В походах вистраждано,— все,
Я знаю, інший гордовито
Прапороносець понесе!
("Знамено полку", 1945).

Назавжди в пам'яті письменника zostались побратими, які впали під кулями. Ще там, на висотах Трансільванських Альп, у затуманених угорських степах він поклявся: "Якщо лишуся живим, розповім про вас!"